

PÎRCĂLAB, ÎNTRE DILEMĂ ȘI CERTITUDINI

Acasă, la Pîrcălab, neprevăzutul absent de pe Wembley, în urma recidivei unei viroze pulmonare („a avut totuși dreptate dr. Tomescu”). În fața lui, un vraf de scrisori, în spatele său, o corabie aurită, ca de vis și tangajul memoriei care-l duce înapoi, spre începuturile de acum zece ani („eram atunci minzul, cum îmi spunea Eugen Barbu”) și înainte („cît voi mai rezista?”).

O scrisoare abia deschisă Mi-o întinde fără un cuvînt. Citesc: „Nene Pîrcălab, sînt un admirator al echipei Dinamo și în special al dv. iubesc fotbalul și caut să găsesc în jocul dv. un model. De aceea v-aș ruga să nu vă supărați și să-mi răspundeți la câteva întrebări. De ce vă pasionează fotbalul? Ce părere aveți despre el? De cîte ori ați jucat în echipa națională? Cîte goluri ați marcat? Cum s-a făcut de ați fost învinși de echipa F.C. Argeș? Și vă rog, mult de tot, să-mi trimiteți fotografia dv. cu un autograf. Al dv. viitor prieten, Iulică Nicolae, elev clasa a VIII-a, com. Cosimbești, jud. Ialomița”.

— Iată, deci, că tinerii aspiranți la gloria balonului rotund, continuă să te considere un punct de reper!

— Da, din fericire pentru mine, pentru că acum, cînd sînt obligat de medici să mă gîndesc la mine, mă încercă un sentiment de singurătate... Știu, va fi un nou prilej pentru toți „amicii” mei să se bucure: „Vedeți, Ion Iar vrea să se eschiveze de la un meci în deplasare” sau „Pîrcălab intenționează, probabil, să-și petreacă concediul liniștit”. Dar eu mă gîndesc acum, cînd boala îmi dă tircoale — obosesc cînd urc scările de parcă n-am făcut sport niciodată! — ce ușor te poți pierde în virtutea afirmațiilor care te susțin sau te hulesc, în termenii cei mai absoluți, te aprobă sau te condamnează.

Mi s-a spus, în ultimele săptămîni, pe rînd, că am viroză pulmonară sau o răceală banală, „agravată” doar de comoditatea mea. Și iată că acum, un consult sever la Institutul de medicină internă al Academiei, s-a soldat cu cele 20 de zile de concediu medical. E trist să ajungi să dovedești incapacitatea fizică doar la adăpostul unui certificat medical...

— Opinia după care Pîrcălab nu dă nici un randament în meciurile din deplasare, a devenit un loc comun...

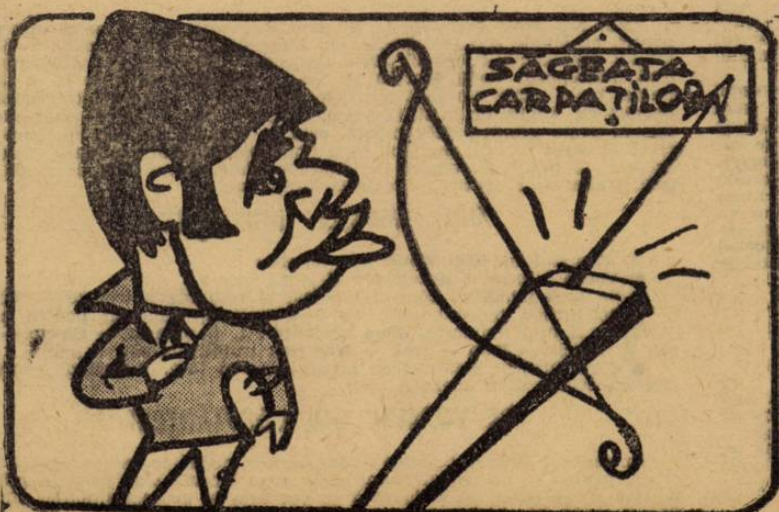
— „ba, mai mult, ea este completată cu cea care afirmă că fiind mulțumit cu ce am agonisit pînă acum, nu mai am de ce și pentru ce să lupt. Dar cine știe exact, drămuț farmaceutic, cît pot da înaintea fiecărui meci, care-mi este idealul? Uneori sînt că am aripi la picioare, jocul îmi merge de la primele curse și atunci nici un adversar, indiferent cine ar fi el, nu-mi poate sta în cale. Alteori însă, primele driblinguri nu-mi reușesc și atunci orice adversar, indiferent de valoare, devine o obsesie pentru mine. Asta sînt eu!”

Da, recunosc, n-am fost niciodată un om de bătaie, nici atunci chiar cînd zburdam pe lingă funduși ce mă vinau ca pe o căprioară. Am urit dintotdeauna jocul dur, obstrucționist. Acum însă oboseala, uzura, îmi dă tircoale mai des și între două meciuri, de duminică pînă miercuri, nu mai mă pot refăce. Așa a fost și la meciul nostru cu F.C. Argeș, cînd la trei zile după meciul bun cu „U” Craiova, n-am mai făcut nimic.

Iar în privința „agontselii”, cred că cel mai prețios capital pe care îl voi putea valorifica, după ce voi termina cu fotbalul, va fi diploma de absolvent I.C.F. Și, ca să fiu sincer, nu cred că voi putea depăși, ca jucător activ, vîrsta de 30 de ani. În orice caz însă, în anul care vine, cînd voi împlini un deceniu în prima divizie, voi lupta ca în anii adolescenței, pentru a nu coborî înainte de vreme...

— Nimeni nu ți-a negat, vreodată, talentul...
— Intr-adevăr, dar nimeni nu uită să spună că pentru fotbalul de performanță ai nevoie de talent și de multă, multă rezistență și că eu n-am avut decît talent...

— p. sl. —

Desene de NEAGU RADULESCU

DESPRE PASIUNI CU

UN INTERLOCUTOR CAM TACITURN: ANCA

„O ctombrie 1967. Jucam partida cu U.T.A., la noi acasă, la Cluj. Mai erau vreo 8—9 minute... Ce accident stupid! Nu, nu într-o ciocnire cu adversarul (aveam misiunea să-l anihilez pe Axente), ci cu... Creșu, colegul meu. Mi-am rupt piciorul și toată lumea credea că nu voi mai juca niciodată... Numai că eu aveam 19 ani, eram optimist...”

Și mai avea un atu (il are și acum) halful ofensiv al „șepcilor roșii”, Dan Anca: ambiția. O ambiție tangențială încăpăținării. O iarnă întreagă a respectat strict indicațiile medicilor după care și-a reluat antrenamentele, muncind triplu decît coechipierii săi. După șase luni de la penibilul accident Anca revenea în prima formație a Universității. Era prin aprilie 1968. După alte șase luni, simpaticul clujean (de fapt e din Turda) este chemat din nou la lot (a jucat un meci în națională, partida cu Israelul).

L-am întîlnit recent în sala clubului hotelului sportivilor de la „23 August”. Mai tăcut ca de obicei. Un interlocutor care așteaptă întrebările și la care caută răspunsuri cît mai scurte.

- Pasiuni extrafotbalistice?
- Nu prea multe...
- Prima?
- Stomatologia. Sînt student în anul II... Apoi, cinematograful...
- Genul de filme și actorii preferați?

— Filmele western. Nu scap nici unul. Pre-cum și pe cele în care joacă Richard Burton (în „Becket” e formidabil) și Sofia Loren...

— O altă pasiune?

— Muzica ușoară. L-am înlocuit pe primul meu preferat, Elvis Presley, cu excepționalul Tom Jones. Îi simpatizez mult pe Margareta Pîslaru și Dan Spătaru. Aș vrea să mai adăugați apoi că în scurtul timp liber pe care-l am la dispoziție, îmi place să citesc din proza lui Faulkner și Zaharia Stancu...

N-am evitat nici sfera celei dintîi pasiuni, cea mai puternică: fotbalul.

— Antrenorul pe care-l stimezi cel mai mult; cel cu care ți-ar place să lucrezi?

— Gheorghe Ola. Mi-a condus primii pași în fotbal. Dar nu numai pentru acest motiv. Ola este unul dintre puținii noștri antrenori care știe să se apropie foarte mult de băieți, acordă o deosebită atenție stărilor lor sufletești, știe cum și cînd trebuie să încurajeze pe unul sau pe altul. Cît timp am jucat în naționala de juniori, indiferent de scorul înregistrat, mai ales la înfrîngerii, antrenorul Ola căuta de fiecare dată, și nu se putea să nu găsească, cele mai adecvate modalități de recăldire a încrederii celor care greșiseră în respectivele meciuri. Nu puțin dintre fotbalistii buni de astăzi datorează recunoștință acestui antrenor, concepțiilor sale pedagogice.

- Tipul de fotbalist preferat?
- Din fotbalul nostru din trecut — Co-tormani...
- Și din fotbalul actual?
- Jucătorului de azi i se cere o pregătire fizică excepțională, o tehnică deosebită, viață sportivă fără... fisuri. Îmi place cum joacă Mendoza, atacantul lui Atletico Madrid. Dintre jucătorii noștri stimez în mod deosebit pe Gheorghe Constantin și Ion Nunweiler. Pentru seriozitatea lor în fotbal și în viață...
- „și în viață...” Căsătorit?
- Nu! Să-mi termin întîi facultatea. Poate că prin anul IV...

L. DUMITRESCU

OMUL DIN UMBRĂ...

„S-a născut cu exact 24 de ani în urmă, pe care i-a împlinit exact cu o săptămînă în urmă; la șase ani începe să bată mingea, dar pe cea de cîrpă, pe maidanul din spatele uzinelor de vagoane: șapte ani după acest „eveniment” semnează — în urma unui riguros examen, trecut cu succes — pentru echipa de pitici și pentru prima dată „simte” o minge de fotbal adevărată; 11 ani mai tîrziu este decretat „omul din umbră”, cel care dacă în ziua unui meci nu „merge”, nu merge nici echipa lui!

Intr-un tîrziu a fost descoperit și de... ziaristi. De ce? Probabil pentru că jocul lui nu este pe atîta de spectaculos ca al altora dintre colegii săi de echipă, probabil pentru că rolul lui în ideea tactică preconizată de antrenor îl face să fie tot timpul „în umbră”. Dar un om din umbră deosebit de necesar, fără de care jocul formației sale ar avea de suferit.

Anii petrecuți la „pitici”, la juniori și apoi la „tineret” l-au făcut să-și însușească o tehnică, acum, de invizibil. „Poftă” lui pentru minge este proverbială; indiferent cît durează un antrenament, de fiecare dată rămîne peste program și exersează, și exersează...

Totuși, debutul în prima echipă îl face după șase ani de ucenicie, adică atunci cînd împlinise 20. „Acest timp”, spune el, m-a ajutat extrem de mult. Firește, aș fi dorit ca debutul să aibă loc cît mai repede. Dar antrenorul mă povățuia mereu să nu mă grăbesc, să nu mă descurajez. Credeam în propriile-mi forțe și visam să fiu un succes de demn al celor ce mi-au fost idoli pe terenul de fotbal, Mercea și regretatul Petschowschi. Iar tot ceea ce am realizat pînă în momentul de față îi datorez prieteniei, îngăduinței și încrederii pe care mi le-a arătat antrenorul Nicolae Dumitrescu. De unsprezece ani muncesc cu acest antrenor pentru care am toată admirația”.

Conștient de rolul său în echipă, „omul din umbră” nu este, totuși, tipul fotbalistului-vedetă. Ba, dimpotrivă, se poate spune cu tărie că este cel mai modest jucător. Nu se mulțumește cu ceea ce și-a însușit el, mereu, vrea să învețe cît mai mult.

Ce-și dorește în materie de fotbal întrebare, a fost concis: „Visul meu e să cîștigăm campionatul și, totodată, să îmbrac și eu tricoul reprezentativei A”.

Nu v-am spus pînă acum cine este „omul din umbră”. Este singurul jucător de la U.T.A., căci despre această echipă este vorba, căruia antrenorul Coco Dumitrescu, întîindu-i talentul, i-a spus încă de la examenul de acum 11 ani că va rămîne în grupa de care răspunde el. Este vorba de MIRCEA AXENTE, nr. 8 de la U.T.A., cel care de multe ori este neglijat de adversari, dar care, de fapt, este creierul actualului lider. Cît va mai juca? Pînă la... adînci bătrînețe! Speră, totuși că numele său va rămîne mai departe pe terenul de fotbal, purtat de fiul său, Mircea Axente II, în vîrstă de 1 an și 4 luni. Va avea un antrenor pe cînte...

Pavel ȘODINCA
corespondent